

V mlžném oparu

Chladného rána v mlžném oparu
Potkal jsem dívku válečnici
Nevěděl jsem, zda blouzním po ránu
Zda jsem již procitl, či stále spící

Cítil jsem její krásu a sílu
Byť oděna byla v nevýraznou zbroj
Po pár slovech ke svému oddílu
Odešla a s ním v les, kde započal boj

Smýšlel jsem o ní jako o své ženě
A ona řekla mi, že je již vdaná
Po bitvě pak trpce a rozezleně
Jsem procházel místa již prohledaná

Hledal jsem ji již třetí rok
Zapomněl jsem tvář, jen pocit ve mně zbyl
Z našeho setkání a ten plašil hořký mok
A pak na schodech jsem ji div nesrazil

Koukal jsem do země, se mnou její stín šel
Když jsem zastoupil cestu urozenému páru
Ten pohřbený pocit se ve mně rozezněl
A já zmaten pozvedl hlavu

Prý není to ona, tak jsem ji uvolnil cestu
Tu její muž se na mě podívá
Já ustoupil a dál šel bez protestu
Jako ten, co po ženě i dítě pohřbívá

Tak jsem jí přisoudil podobu víly
Čas od času však jsem dopis jí psával
Sledoval, jak její chuť k životu sílí
A na sebe přitom podobu skřítky brával

Pak jedné noci dálné a bázlivé
Skřítek s vílou točí se v tanečním reji
Na okamžik je spoutají kořínky plazivé
A jen co slunko vykoukne, se tiše rozcházejí

Oba se navrátí do svých končin
On na propast mezi světy shlížeje
Však nikdy se pořádně nerozloučí
Třeba zas jednou ozvou se kročeje

Ona nyní v náruči již chová dítě
A prs ozdobí krůpěje mléka
Však pokud kdy, vílo, opustí Tě
Věz, že skřítek na Tě čeká